

**SUSANNA
CLARKE
PIRANESI**

Traducere din limba engleză de

ROXANA BRÎNCEANU

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI: PIRANESI	9
PARTEA A DOUA: OMUL CELĂLALT	27
PARTEA A TREIA: PROFETUL.....	87
PARTEA A PATRA: 16.....	125
PARTEA A CINCEA: VALENTINE KETTERLEY	171
PARTEA A ȘASEA: VALUL	183
PARTEA A ȘAPTEA: MATTHEW ROSE SORENSEN.....	225

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

PARTEA ÎNTÂI

PIRANESI

Când Luna s-a înălțat în cea de-a Treia Sală de Nord, m-am dus în al Nouălea Vestibul

*Notă din Prima Zi a celei de-a Cincea Luni
din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest*

Când Luna s-a înălțat în cea de-a Treia Sală de Nord, m-am dus în al Nouălea Vestibul ca să fiu martor la reunirea celor trei Fluxuri. Asta e ceva ce se întâmplă numai o dată la fiecare opt ani.

Al Nouălea Vestibul se remarcă prin cele trei Scări grandioase dinăuntru. Pe lângă Pereți se aliniază Statui de marmură, sute și sute, Nivel după Nivel, urcând spre înălțimile îndepărtate.

Am urcat pe lângă Peretele de Vest până am ajuns la Statuia unei Femei purtând un Stup, la cincisprezece metri deasupra Pavajului. Femeia este de două sau de trei ori mai înaltă decât mine, iar Stupul este acoperit cu Albine de marmură, de mărimea degetului meu mare. O Albină – asta îmi provoacă întotdeauna o ușoară senzație de greață – se târăște peste Ochiul ei stâng. M-am strecurat în Nișa Femeii și am așteptat până când am auzit Fluxul urlând în Sălile Inferioare și am simțit Pereții vibrând cu forța a ceea ce urma să se întâmple.

Primul a venit Fluxul dinspre Sălile Estice Îndepărtate. Acest Flux s-a ridicat pe Scara dinspre Est fără violență. Nu avea nicio culoare despre care să se poată vorbi, iar Apele

lui nu erau mai adânci de glezne. S-a întins ca o oglindă cenușie peste Pavajul a cărui suprafață era pătată cu dâre de Spumă lăptoasă.

Următorul a sosit Fluxul dinspre Sălile Vestice. Acest Flux a urcat tunând Scara de Vest și a izbit Peretele de Est cu o imensă Bubuitură, făcând să tremure toate Statuile. Spuma sa avea albul oaselor de pește și culoarea adâncurilor sale agitate era de cositor. În câteva secunde, Apele sale atinseseră înălțimea Taliei Statuilor de pe Primul Nivel.

Ultimul a fost Fluxul dinspre Sălile Nordice. S-a învârtejit pe Scara Centrală, umplând vestibulul cu o explozie de Spumă sclipitoare, albă ca zăpada. Eram ud până la piele și orbit. Când am putut din nou să văd, Apele cădeau în cascadă de pe Statui. Atunci mi-am dat seama că făcusem o greșală când calculasem volumele Fluxurilor al Doilea și al Treilea. Un uriaș Munte de Apă a măturat locul unde eram ascuns. O mare Mână a Apei s-a întins să mă smulgă de lângă Perete. Am cuprins cu brațele Picioarele Femeii purtând Stupul și m-am rugat Casei să mă protejeze. Apele m-au acoperit și, pentru o clipă, am fost înconjurat de acea liniște stranie care apare atunci când Marea te cuprinde, înecându-și propriile sunete. Am crezut că aveam să mor; sau poate că aveam să fiu aruncat în Sălile Necunoscute, departe de agitația și bubuitul Fluxurilor Familiare. M-am ținut cu putere.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, s-a terminat. Fluxurile Reunite au continuat să curgă în Sălile din jur. Am auzit bubuitul și plesniturile atunci când Fluxurile loveau Pereții. Apele din cel de-al Nouălea Vestibul au scăzut rapid, până când abia au mai acoperit Soclurile Primului Nivel de Statui.

Respect pentru oamenii și cărți

Mi-am dat seama că țineam strâns ceva. Am desfăcut palma și am găsit un Deget de marmură de la vreo Statuie Îndepărtată adus acolo de Flux.

Frumusețea Casei este incomensurabilă, Bunătatea sa, infinită.

O descriere a Lumii

*Notă din a Șaptea Zi a celei de-a Cincea Luni
din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest*

Sunt hotărât să explorez cât pot de mult din Lume, în cursul vieții mele. În acest scop am călătorit tocmai până la a Nouă Sute Șaizecea Sală spre Vest, a Opt Sute Nouăzecea Sală în Nord și a Șapte Sute Șaizeci și Opta Sală în Sud. Am urcat în Sălile Superioare unde Norii se mișcă în procesiune lentă și Statuile apar subit din Cețuri. Am explorat Sălile Inundate unde Apele Întunecate sunt așternute cu nuferi albi. Am văzut Sălile Ruinate de la Est unde Tavanele, Podelele – uneori chiar și Pereții! – s-au prăbușit, iar bezna este spartă de coloane de lumină cenușie.

În toate aceste locuri am stat în Uși și am privit în fața mea. Nu am văzut niciodată vreun indiciu că Lumea ar avea un Sfârșit, ci doar înșiruirea regulată de Săli și Pasaje până în Depărtare.

Nicio Sală, niciun Vestibul, nicio Scară, niciun Pasaj nu este lipsit de Statuile sale. În majoritatea Sălilor, ele acoperă tot spațiul liber, cu toate că din loc în loc găsești câte un Soclu, o Nișă sau o Absidă Goală sau chiar un Spațiu Orb pe

un Perete de altfel ornat cu Statui. Aceste Absențe sunt la fel de misterioase în felul lor ca Statuile în sine.

Am observat că, în timp ce Statuile dintr-o Sală dată sunt mai mult sau mai puțin egale ca dimensiune, există variații considerabile între Săli. În unele locuri, siluetele au de două sau trei ori înălțimea unei ființe umane, pe când în altele sunt mai mult sau mai puțin în mărime naturală, iar în altele abia dacă îmi ajung la umăr. Sălile Inundate conțin Statui uriașe – de cincisprezece sau douăzeci de metri înălțime –, dar acestea sunt excepții.

Am început un Catalog în care intenționez să înregistrez Poziția fiecărei Statui, Dimensiunea ei, Subiectul și orice altceva ar putea fi interesant. Până acum am completat Prima și a Doua Sală de Sud-Vest și am început-o pe a Treia. Imensitatea acestei sarcini mă face uneori să amețesc, dar ca om de știință și explorator am datoria să aduc mărturie Splendorii Lumii.

Ferestrele Casei dau spre Marile Curți, locuri goale, aride, pavate cu piatră. Curțile au în general patru laturi, deși uneori dai peste una cu șase laturi, sau opt, sau chiar – acestea sunt mai degrabă bizare și întunecate – numai trei laturi.

În afara Casei nu sunt decât Corpurile Cerești: Luna, Soarele și Stelele.

Casa are trei Niveluri. Sălile Inferioare sunt Domeniul Fluxurilor; Ferestrele lor – văzute din cealaltă parte a unei Curți – au culoarea gri-verzui a Apelor Neobosite și sunt albite de Spumă. Sălile Inferioare oferă hrană sub formă de pești, crustacee și alge marine.

Sălile Superioare sunt, după cum am spus, Domeniul Norilor; Ferestrele lor sunt alb-cenușii și încețoșate. Câteodată poți vedea un întreg șir de Ferestre iluminat brusc de strălucirea unul fulger. Sălile Superioare dau Apă Proaspătă, care este răspândită în Vestibuluri sub formă de Ploaie și curge în Șuvoaie pe Pereți și Scări.

Respect pentru oameni și cărți

Între cele două Niveluri (în general nelocuite) se află Sălile de Mijloc, care sunt Domeniul păsărilor și al oamenilor. Frumoasa Ordine a Casei este ceea ce ne dă nouă Viața.

De dimineață am privit printr-o Fereastră din cea de-a Optsprezecea Sală de Sud-Est. De cealaltă parte a Curții, l-am văzut pe Omul Celălalt, uitându-se pe Fereastră. Fereastra era înaltă și întunecată; capul nobil al Omului Celuilalt, cu fruntea sa înaltă și barba frumos tunsă, era încadrat într-un Colț. Omul era pierdut în gânduri, așa cum e el adesea. I-am făcut cu mâna. Nu m-a văzut. Am fluturat și mai energic brațul. Am țopăit cu forță. Dar Ferestrele Casei sunt numeroase și el nu m-a văzut.

O listă a oamenilor care au existat și ceea ce se cunoaște despre ei

*Notă din a Zecea Zi a celei de-a Cincea Luni
din Anul în care Albatrosul a venit în Sălile de Sud-Vest*

De la începutul Lumii știu sigur că au existat cincisprezece oameni. Posibil să fi fost mai mulți, însă eu sunt om de știință și trebuie să țin cont de lucrurile evidente. Dintre cei cincisprezece oameni a căror existență poate fi probată, numai Eu și Omul Celălalt trăim acum.

Îi voi numi pe cei cincisprezece oameni și voi descrie, acolo unde este relevant, pozițiile lor.

Prima Persoană: Eu

Cred că am vârsta între treizeci și treizeci și cinci de ani. Am aproximativ 1,83 metri înălțime și sunt slab.

A doua Persoană: Omul Celălalt

Estimez vârsta Omului Celuilalt ca fiind între cincizeci și șaizeci de ani. Are aproximativ 1,88 metri înălțime și este de asemenea slab. Este puternic și în formă bună pentru vârsta lui. Pielea lui e de culoare măsliniu pal. Părul scurt și mustața sunt castaniu închis. Poartă o barbă care încărunțește – a ajuns aproape albă; este tunsă îngrijit și puțin ascuțită. Oasele craniului său sunt deosebit de delicate, cu pomeți înalți, aristocratici, și o frunte largă, impresionantă. Impresia generală pe care o dă este cea a unei persoane prietenoase, dar ușor austere, devotate vieții intelectuale.

Este om de știință ca mine și singura altă ființă umană în viață, așa că firește îi prețuiesc mult prietenia.

Omul Celălalt crede că există o Mare și Secretă Cunoaștere ascunsă undeva în Lume și, dacă o descoperim, aceasta ne va oferi puteri imense. Nu este întru totul sigur în ce constă această Cunoaștere, dar în diferite rânduri a sugerat că ar putea include următoarele:

1. învingerea morții și câștigarea nemuririi;
2. folosirea unui procedeu telepatic pentru a afla ce gândesc alți oameni;
3. transformarea noastră în vulturi și zborul prin Aer;
4. transformarea noastră în pești și înotul prin Fluxuri;
5. mutarea obiectelor doar cu puterea minții;
6. stingerea și reaprinderea Soarelui și Stelelor;
7. dominarea intelctelor mai slabe și plecarea lor în fața voinei noastre.

Respect pentru oameni și cărți

Eu și Omul Celălalt căutăm cu sârguință această Cunoaștere. Ne întâlnim de două ori pe săptămână (marțea și vinerea) ca să discutăm despre munca noastră. Omul Celălalt își organizează timpul cu meticulozitate și nu permite niciodată ca întâlnirile noastre să dureze mai mult de o oră.

Dacă are nevoie de prezența mea, strigă „Piranesi“ până vin. Piranesi. Așa îmi spune el mie.

Ceea ce este ciudat, pentru că din câte îmi amintesc acesta nu este numele meu.

A Treia Persoană: Bărbatul cu Cutia de Biscuiți

Bărbatul cu Cutia de Biscuiți este un schelet care locuiește într-o Nișă Goală din cea de-a Treia Sală de Nord-Vest. Oasele au fost așezate într-un mod anume: cele lungi de dimensiuni apropiate au fost adunate și legate împreună cu un șnur făcut din alge. În dreapta este așezat craniul, iar în stânga se află o cutie de biscuiți care conține toate oasele mărunte – ale degetelor de la mâini și de la picioare, vertebrele etc. Cutia de Biscuiți este roșie. Poartă o ilustrație cu niște biscuiți și inscripțiile „Huntley Palmers“ și „Family Circle“.

Când l-am descoperit prima dată pe Bărbatul cu Cutia de Biscuiți, șnurul de alge se uscaseră și se rupseseră, iar el ajunsese oarecum dezordonat. Am făcut un șnur nou din piele de pește și am legat grămăjoara de oase. Acum el este din nou în ordine.

A Patra Persoană: Persoana Ascunsă

Într-o zi, cu trei ani în urmă, am urcat Scările din cel de-al Treisprezecelea Vestibul. Observând că Norii se îndepărtaseră din acea Regiune a Sălilor Superioare și că acestea erau luminoase, limpezi și pline de Lumina Soarelui, m-am hotărât să explorez mai mult. Într-una dintre Săli (cea care este

poziționată direct deasupra celei de-a Optsprezecea Săli de Nord-Est) am găsit un schelet parțial prăbușit, înghesuit în spațiul îngust dintre un Soclu și Perete. După dispunerea curentă a oaselor cred că inițial a stat în poziție șezând, cu genunchii la bărbie. Nu am putut să-i determin sexul. Dacă aş scoate oasele ca să le examinez n-aş mai putea să le pun la loc niciodată.

Persoanele Cinci până la Paisprezece:

Oamenii din Alcov

Oamenii din Alcov sunt toți schelete. Oasele lor sunt așezate unul lângă altul pe un Soclu Gol în Alcovul din Nordul Extrem al celei de-a Paisprezecea Săli de Sud-Vest.

Am identificat cu aproximație trei schelete ca fiind femei și trei ca fiind bărbați, dar mai sunt patru al căror sex nu-l pot stabili nicidecum. Pe unul dintre acestea l-am numit Omul Piele-de-Pește. Scheletul Omului Piele-de-Pește este incomplet și multe oase sunt foarte roase de Fluxuri. Unele abia dacă mai sunt niște mici pietricele din os. În capetele unora se află mici găuri și fragmente de piele de pește. De aici am tras câteva concluzii:

1. scheletul Omului Piele-de-Pește este mai vechi decât celelalte;
2. scheletul Omului Piele-de-Pește a fost cândva așezat în mod diferit, cu oasele legate între ele cu șnururi din piele de pește, dar în timp pielea s-a descompus;
3. oamenii care au venit după Omul Piele-de-Pește (cel mai probabil Oamenii din Alcov) aveau un atât de mare respect pentru viața umană încât i-au adunat cu răbdare oasele și le-au așezat alături de propriii lor morți.

Reîntrebare: când o să simt că mi se apropie moartea, ar trebui oare să mă duc să mă întind alături de Oamenii din Alcov? Acolo este, estimez eu, spațiu pentru încă patru adulți. Cu toate că sunt un bărbat tânăr și ziua Morții mele este (sper) destul de departe, m-am gândit la această problemă.

Un alt schelet zace lângă Oamenii din Alcov (deși acesta nu se numără printre oamenii care au trăit). Sunt rămășițele unei creaturi de aproximativ 50 de centimetri lungime, cu o coadă la fel de lungă ca trupul. Am comparat oasele cu diferite tipuri de Creaturi reprezentate de Statui și cred că aparțin unei maimuțe. Nu am văzut niciodată o maimuță vie în Casă.

A Cincisprezecea Persoană: Copilul Ghemuit

Copilul Ghemuit este un schelet. Cred că este fată și are aproximativ șapte ani. Este așezat pe un Soclu Gol în cea de-a Șasea Sală de Sud-Est. Genunchii îi sunt ridicați înspre bărbie, încercuiți de brațe, iar capul stă aplecat. În jurul gâtului are un colier de coral și oase de pește.

M-am gândit foarte mult la relația dintre mine și acest copil. În Lume mai trăiesc (cum am explicat deja) doar Eu și Omul Celălalt; amândoi suntem masculi. Cum va avea Lumea un locuitor după ce vom muri amândoi? Crediința mea este că Lumea (sau, dacă vreți, Casa, întrucât cele două sunt practic identice) dorește un Locuitor pentru Sine, care să fie maritor Frumuseții sale și primitor al Darurilor ei. Am hotărât că Lumea intenționa să facă din Copilul Ghemuit Soția mea, numai că s-a întâmplat ceva ce a împiedicat acest lucru. De când mi-a venit acest gând, mi s-a părut corect să împart cu ea tot ce am.

Îi vizitez pe toți Morții, dar în special pe Copilul Ghemuit. Le aduc hrană, apă și nuferi din Sălile Inundate. Le vorbesc,